

[Retoft.]

Uretfærdighed kan man efter min Mening ikke være med til i en Skattelovgivning. Vi maa nemlig gøre os klart, at Meningen med Merindkomstskat i væsentlig Grad er at beskatte Merindkomster, der skyldes ændrede Konjunkturf forhold, af hvilken Art de saa end er. Fælles for disse Indkomster er, at den paagældende, der oppebærer dem, i meget ringe Grad selv er med til at skabe dem, det er i det væsentlige konjunkturskabte Indtægter, hvorfra de saa end stammer. Flertallet kan heller ikke gaa ind paa den Tanke, at de Skatteydere, som skal betale Merindkomstskat, selv skulde bestemme, hvilke Sammenligningsaar, regnet fra 1925—26, de vil have anvendt. Den lille Udtalelse herom i Betænkningen forekommer mig ganske ejendommeligt, navnlig naar man tager i Betragtning, at et af de konservative Udvalgsmedlemmer har sit Arbejde i Landsoverskatteraadet.

Hvis man skulde gaa den Vej, vilde de skattelignende Myndigheder kunne komme ud for at skulle undersøge Forholdene for samtlige Skatteydere med 8 000 Kr.s Indtægt og derover helt tilbage til Regnskabsaaet 1924—25. Naar man ved, hvor lang Tid det tager at undersøge een Skatteydere Forhold saa mange Aar tilbage, kan man se, at noget saadant vilde være ganske uoverkommeligt. Et saadant Forslag er efter min Mening ganske meningsløst. Jeg kan heller ikke dele den Betragtning, at de 3 Aar, der er valgt, ikke netop er de rette Aar. Jeg tror, at jeg allerede under første Behandling her i Salen sagde, at naar man havde valgt disse tre Aar, var det netop, fordi de sammenlagt vilde give et nogenlunde normalt Billede af, hvorledes Indkomstfordelingen, Indtjeningsmulighederne, især for Selskaber, har været. Man kan prøve at sammenligne en længere Aarrække, det vil nogenlunde give det samme Resultat. Men en Sammenligning af disse tre Aar, vil, netop fordi det ene er et forholdsvis svagt Indtjeningsaar, det næste et nogenlunde godt og det tredje et forholdsvis godt Aar, danne det Normalbillede, som vi selvfølgelig skal have frem, naar der skal være Tale om, at man skal merindkomstbeskatte paa en retfærdig Maade.

Venstres Udvalgsbetænkning vil jeg ogsaa gerne knytte et Par Bemærkninger til. Den er efter min Opfattelse noget mere positiv, selv om jeg ikke forstaaer Partiets Stilling. Jeg kan ikke se rettere, end at det vilde have været mere i Overensstemmelse med sund og værdig Politik, om

Venstre havde taget det Standpunkt at stemme for disse Indtægtslove, da Venstre jo har stemt for en hel Række af de Love, som nødvendiggør Udskrivningen igennem denne Lov. Det har man imidlertid ikke gjort. Jeg kan heller ikke forstå det i Betragtning af, at Venstre egentlig ikke synes principielt at have noget imod disse Skatter. Venstre udtaler jo i Betænkningen, at man ser med Velvilje paa en Merindkomstskat, og Venstre siger yderligere i Betænkningen, at man heller ikke vilde vige tilbage for at udskrive Skat paa store Indkomster, saa i saa Henseende skulde man egentlig tro, at det saglige Grundlag for Venstre var i Orden. Naar man tager disse to Omstændigheder i Betragtning, synes jeg, det vilde have været rimeligt, om Venstre havde stemt for det foreliggende Lovforslag.

Naa, jeg skulde i det hele ikke have talt saa meget om Venstre, hvis det ikke var saaledes, at Venstre i sine Udtalelser i Betænkningen kommer med en Bemærkning om, at man ikke vilde vige tilbage for en saadan Beskatning, hvis det var saaledes, at Skatteprovenuet skulde bruges til at nedbringe andre Skatter med. Jeg kunde jo tænke mig, at man her — det staar ikke i Betænkningen, men jeg gaar ud fra, at det er Tilfældet — tænker paa de faste Skatter. Jeg vekslede allerede ved Lovforslagets første Behandling et Par Bemærkninger med det ærede Medlem Hr. Clausager om Landbrugets Forhold. Jeg — og mange med mig — tror nu ikke paa, at Landbruget vilde være paa den grønne Gren, selv om samtlige Skatter paa fast Ejendom blev afskaffet. Der er ganske andre Forhold, der gør sig gældende her; der er ganske andre Undersøgelser, der skal foretages, naar dette Spørgsmaal skal tages op til Drøftelse.

Men selv om det nu virkelig var saaledes, at de faste Skatter havde afgørende Indflydelse paa Landbrugets Rentabilitet, er det jo ikke saaledes, at Venstre intet Ansvar har i denne Henseende. Vi maa være klar over, at det, der vel nok i særlig Grad tynger, er de kommunale faste Skatter, og vi ved jo, at de kommunale faste Skatter i høj Grad hviler paa Landbrugets Ejendomme ligesom paa de øvrige Ejendomsbesidderes Ejendomme. Men det er jo ikke saaledes, at man der er sagesløs. Venstre har endnu i Dag Landet over Flertal i en meget, meget betydelig Del af Landets Kommuner, og vi ved ogsaa, at det ligger i Kommunalbestyrelsernes Hånd, hvis de vil, at ændre Forholdet mellem Udskrivningen af faste Skatter og Udskrivningen af